

Sygn. akt I C 96/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Danuta Kozikowska

Protokolant: stażysta Ewelina Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2017 roku w Kwidzynie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) w W.

przeciwko P. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. M. na rzecz powoda (...)

z siedzibą w W. kwotę 1.026,95 zł (jeden tysiąc dwadzieścia sześć złotych 95/100), z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 723,77 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote 77/100) od dnia 07 października 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 110,00 zł (sto dziesięć złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 154,91 zł (sto pięćdziesiąt cztery złote 91/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 38,27 zł (trzydzieści osiem złotych 27/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. odstępuje od obciążenia pozwanego P. M. kosztami procesu.

Sygn. akt I C 96/17

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. w pozwie wniesionym w dniu 22 sierpnia 2016 r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przeciwko P. M. domagał się zapłaty kwoty 1 026,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty:

-723,77 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote 77/100) od dnia 07 października 2015 r. do 31 grudnia 2015 r., z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

- 110,00 zł (sto dziesięć złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

- 154,91 zł (sto pięćdziesiąt cztery złote 91/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

- 38,27 zł (trzydzieści osiem złotych 27/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 14 grudnia 2015 r. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z/s we W. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której nabył należność dochodzoną pozwem. Wierzytelność ta wynika z niespłaconego wobec wierzyciela pierwotnego zobowiązania pozwanego, którego źródłem jest umowa nr (...) zawarta w dniu 30 kwietnia 2013 r. Niniejsza wierzytelność stała się wymagalna w dniu 30 kwietnia 2014 r. Pozwany został poinformowany o przelewie wierzytelności oraz o stanie zadłużenia. Został również wezwany do dobrowolnej spłaty zobowiązania, czego pozwany, do dnia wniesienia pozwu nie uczynił. Jak wskazał powód, na wartość przedmiotu sporu składa się:

- opłaty windykacyjne numer (...) na kwotę 110,00 zł z dnia 30 kwietnia 2013 r. z terminem płatności 7 października wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, których wysokość określa przepis art. 481 § 2 k.c.

- odsetki karne numer (...) na kwotę 154,91 zł z dnia 30 kwietnia 2013 r. z terminem płatności 7 października wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, których wysokość określa przepis art. 481 § 2 k.c.

- odsetki umowne numer (...) na kwotę 38,27 zł z dnia 30 kwietnia 2013 r. z terminem płatności 7 października wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, których wysokość określa przepis art. 481 § 2 k.c.

- umowa numer (...) na kwotę 723,77 zł z dnia 30 kwietnia 2013 r. z terminem płatności 7 października wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, których wysokość określa przepis art. 481 § 2 k.c.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 2016-10-10 w sprawie VI Nc – e 1436573/16 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego w Kwidzynie.

Sprawa została zarejestrowana pod numerem I Nc 3932/16.

Stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym na podstawie art. 498 §2 k.p.c. i przekazano sprawę do zwykłego trybu.

Sprawie tej nadano nową sygn. akt I C 96/17.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew. Na rozprawie w dniu 27 marca 2017r. pozwany potwierdził, iż zawarł z (...) Bank (...) S.A. z/s we W. umowę kredyt, a zaległość z tytułu niespłacenia kredytu wynosi 723,77 zł. Przyznał, że kredyt spłacał tylko przez pierwsze pół roku, po czym zaprzestał z powodu redukcji stanowiska pracy pozwanego oraz braku środków pieniężnych. Przyznał, że otrzymał od wierzyciela pierwotnego wezwania do zapłaty oraz został zawiadomiony o cesji wierzytelności na rzecz powoda. Ponadto pozwany podał, że ma trudną sytuację materialną. Wskazał, że obecnie pracuje za najniższe wynagrodzenie (1.450,00 zł), ma na utrzymaniu niepracującą żonę oraz czwórkę małoletnich dzieci. Cała rodzina mieszka w mieszkaniu socjalnym. Ponadto podał, że oprócz dochodzonej należności ma jeszcze jeden dług, który wynosi około 4 000,00 zł. Wyraził chęć spłaty wierzytelności dochodzonej pozwem, jednocześnie uzależniając taką możliwość od swojej sytuacji materialnej. Pozwany wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu z uwagi na sytuację rodzinną i materialną.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 30 kwietnia 2013 r. pozwany P. M. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z/s we W. umowę kredytu ratalnego nr (...). Spłata kredytu została rozłożona na raty. Należność stała się wymagalna w dniu 30 kwietnia 2014r. Na dzień 07 października 2015 r. do spłaty pozostawała kwota 723,77 zł.

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 14 grudnia 2015 r. (...) Bank (...) S.A. z/s we W. dokonał przelewu wierzytelności na rzecz (...) w W..

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 14 grudnia 2015 r. – k. 24 – 27v akt, odpis załącznika nr 6 do umowy cesji wierzytelności k. 35 – 36 akt odpis KRS – k. 28 – 31, odpis aktu notarialnego udzielającego pełnomocnictwa – k. 33 – 34, odpis aktu notarialnego potwierdzającego umowę przelewu wierzytelności – k. 34v, odpis załącznika do umowy przelewu wierzytelności – k. 35 – 36, odpis potwierdzenia realizacji przelewu za przelew wierzytelności – k. 37, odpis oświadczeń o potwierdzeniu dokonania czynności notarialnych – k. 38 – 38v, wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu – k. 41akt)

(...) w W. w dniu 11 stycznia 2016 r. zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności jednocześnie wzywając pozwanego do spłaty zadłużenia do dnia 25 stycznia 2016 r.

(dowód: odpis zawiadomienia o przelewie wierzytelności – k. 39 – 40 akt)

Na należność dochodzoną składają się: kapitał w wysokości 723,77 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote 77/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 7 października 2015 r. do 31 grudnia 2015 r., z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; opłaty windykacyjne w wysokości 110,00 zł (sto dziesięć złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty; skapitalizowane odsetki karne w wysokości 154,91 zł (sto pięćdziesiąt cztery złote 91/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 38,27 zł (trzydzieści osiem złotych 27/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny. Znajdujące się w aktach niniejszej sprawy dokumenty nie były przez strony kwestionowane, Sąd nie znalazł również podstaw, aby podważać ich wiarygodność i autentyczność. Okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda. Sądu uznał, iż roszczenie powoda jest udowodnione co do zasady i co do wysokości. Zgodnie z art. 481 § 1 i § 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Powód wywodzi swoje roszczenie z zawartej z wierzycielem pierwotnym umową cesji wierzytelności (art. 509 § 1 k.c.) wynikającej z zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwanym umowy kredytu nr (...) zawartej w dniu 30 kwietnia 2013 r. Wierzytelność ta stała się wymagalna 30 kwietnia 2014 r. Pismem z dnia 11 stycznia 2016 r. skierowanym na adres zamieszkania pozwanego, powód zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności z dnia 14 grudnia 2015 r. W piśmie tym powód wezwał pozwanego do spłaty należności do dnia 25 stycznia 2016 r. pouczając pozwanego o możliwości dochodzenia należności na drodze sądowej w przypadku braku spłaty zadłużenia.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (j.t. Dz.U. z 2016r. poz.1528) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Ponadto, co wynika z art. 3 ust. 2 pkt 1 w/w ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się m.in. umowę pożyczki. Elementy essentialia negotii umowy pożyczki są określone w art. 720 § 1 k.c. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Stosownie do art. 6 k.c.

ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W takiej sytuacji powód domagając się zasądzenia określonej kwoty tytułem zwrotu pożyczki winien był wykazać: zawarcie umowy pożyczki i przeniesienie na własność biorącego określoną ilość pieniędzy. Dokument umowy pożyczki jest dokumentem prywatnym, zatem zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgodnie z art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż umowa zawarta między pozwanym a pierwotnym wierzycielem w dniu 30 kwietnia 2013 roku była typową umową pożyczki, o której mowa art. 720 kc. Pozwany od momentu wezwania do uregulowania należności nie spłacił dochodzonej należności. Na rozprawie w dniu 27 marca 2017 r. przyznał, że kredyt spłacał tylko przez pierwsze pół roku, po czym zaprzestał z powodu redukcji stanowiska pracy pozwanego oraz braku środków pieniężnych. Przyznał, że otrzymał od wierzyciela pierwotnego wezwania do zapłaty oraz został zawiadomiony o cesji wierzytelności na rzecz powoda. Pozwany nie kwestionował zasadności dochodzonej wierzytelności powoda. Sąd nie ma wątpliwości, że roszczenie powoda o zapłatę jest zasadne.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 102 k.p.c. Stosownie do dyspozycji tego przepisu w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten urzeczywistnia zasadę słuszności i jako taki stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podkreślić należy, iż przepis ten nie konkretyzuje pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, toteż ich kwalifikacja należy do Sądu, który – uwzględniając całokształt okoliczności konkretnej sprawy – powinien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości. Do kręgu okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek z art. 102 k.p.c. należą zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i będące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego.

Uwzględniając sytuację życiową pozwanego oraz całokształt okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy należało o kosztach procesu rozstrzygnąć na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. W ocenie Sądu sytuacja procesowa pozwanego dawała bowiem dostateczne podstawy do uznania, iż jest to szczególnie uzasadniony przypadek w rozumieniu tego przepisu i nie należy jej dodatkowo obciążać kosztami procesu.

Wskazać należy, iż w chwili obecnej pozwany jest osobą będącą w trudnej sytuacji finansowej. Pozwany obecnie pracuje, otrzymuje najniższe wynagrodzenie kwocie 1 450,00 zł netto, mając na utrzymaniu żonę i czwórkę małoletnich dzieci. Poza długiem wobec powoda, ciąży na nim zobowiązanie w wysokości ok. 4.000,00 zł. Pozwany oświadczył, że korzysta z pomocy Państwa, wraz z rodziną otrzymuje świadczenie rodzinne oraz świadczenie 500+ na czwórkę dzieci. Ponadto pozwany nie posiada żadnych nieruchomości, a cała rodzina mieszka pozwanego zajmuje mieszkanie socjalne i otrzymuje dodatek mieszkaniowy.

Sytuacja materialna pozwanego jest trudna i nie ma on dochodów umożliwiających zaspokojenie jego podstawowych potrzeb, a zobowiązany też będzie do uregulowania należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu. Wskazać należy, że pozwany wyraził chęć spłaty zobowiązania, brak spłaty uzasadnia niskimi dochodami. Dlatego też Sąd uznał, iż niezasadnym będzie obciążanie pozwanego kosztami sądowymi w wysokości 30,00 zł oraz kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 360,00 zł i opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. Obciążenie pozwanego kosztami procesu w ocenie Sądu byłoby iluzoryczne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, sytuację procesową pozwanego oraz kierując się poczuciem sprawiedliwości Sąd odstąpił od obciążenia go kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c.